Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 2. 2015, sp. zn. 21 Cdo 919/2014, ECLI:CZ:NS:2015:21.CDO.919.2014.1

Číslo: 76/2015

Právní věta:

Pravomocným skončením likvidace dědictví nezaniká podle ustanovení § 175v odst. 3, věty druhé, o. s. ř. (ve znění do 31. 12. 2013) ručení, které převzal ručitel k zajištění pohledávek zůstavitelových věřitelů, i když zůstaly při rozvrhu výtěžku zpeněžení zůstavitelova majetku neuspokojeny.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 26.02.2015

Spisová značka: 21 Cdo 919/2014

Číslo rozhodnutí: 76

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Dědické řízení, Likvidace dědictví, Ručení, Zajištění závazku

Předpisy: § 175t o. s. ř. ve znění od 01.07.2009 do 31.12.2012
§ 175v o. s. ř. ve znění od 01.07.2009 do 31.12.2012
§ 303 obch. zák. ve znění do 31.12.2013
§ 306 obch. zák. ve znění do 31.12.2013
§ 470 obč. zák. ve znění do 31.12.2013
§ 546 obč. zák. ve znění do 31.12.2013
§ 548 obč. zák. ve znění do 31.12.2013
§ 579 obč. zák. ve znění do 31.12.2013

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalobce se žalobou podanou u Okresního soudu v Kladně dne 23. 8. 2011 domáhal, aby mu žalovaný zaplatil 293 545 Kč se „zákonným úrokem z prodlení z částky 293 545 Kč od 24. 8. 2011 do zaplacení ve výši 7,75 %“. Žalobu odůvodnil zejména tím, že dne 1. 6. 2004 uzavřel s I. R. „smlouvu o zajištění a provedení reklamy č. 20325/2619/04“, na jejímž základě se I. R. zavázal provádět „vhodnou pozitivní reklamu a propagaci pivovaru a odebírat dohodnuté množství piva“, že na základě dodatku ke smlouvě č. 6 ze dne 8. 3. 2007 byla I. R. poskytnuta druhá splátka zálohy na odměnu ve výši 293 545 Kč (celková výše zálohy podle dodatku č. 6 činila 578 478 Kč) a že v souvislosti s uzavřením dodatku č. 6 a poskytnutím druhé splátky zálohy na odměnu se žalovaný v ručitelském prohlášení ze dne 8. 3. 2007 zavázal uhradit závazky I. R. vyplývající ze smlouvy č. 20325/2619/04 „až do výše poskytnuté druhé splátky zálohy“ pro případ jejich neuhrazení I. R. Protože „v důsledku neplnění

smluvních závazků vznikla I. R. povinnost vrátit druhou část předem zaplacené zálohy v plné výši“ a protože I. R. nebyl za svého života (tj. do 13. 8. 2007) vyzván k vrácení předem zaplacené zálohy na odměnu a „tento dluh ve výši 293 545 Kč nebyl uhrazen“, žalobce vyzval žalovaného k jeho uhrazení jako ručitele I. R.

O k r e s n í s o u d v Kladně rozsudkem ze dne 5. 2. 2013 žalovanému uložil, aby zaplatil žalobci 293 545 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně z částky 293 545 Kč od 1. 12. 2011 do zaplacení, žalobu o zaplacení dalšího „zákonného úroku z prodlení ve výši 7,75 % ročně jdoucím z částky 293 545 Kč od 24. 8. 2011 do 30. 11. 2011“ zamítl a rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 61 079,54 Kč k rukám advokátky Mgr. P. B. Na základě zjištění, že smlouva o zajištění a provedení reklamy ze dne 1. 6. 2004 č. 20325/2619/04 byla uzavřena mezi žalobcem (jako objednatelem) a I. R., IČO 13304887, (jako dodavatelem) „v rámci jejich podnikatelské činnosti“, a že prohlášením o ručitelském závazku ze dne 8. 3. 2007 se žalovaný písemně věřiteli (žalobci) zavázal uhradit „pohledávku dlužníka – I. R., IČO 13304887, do výše 293 545 Kč a smluvní pokutu do výše 117 418 Kč, vzniklou na základě smlouvy o zajištění a provedení reklamy č. 20325/2619/04 včetně dodatků, neuspokojí-li dlužník sám tyto pohledávky“, soud prvního stupně dovodil, že „závazkový vztah založený uvedenou smlouvou se řídí příslušnými ustanoveními obchodního zákoníku“ a že „závazek z ručitelského prohlášení se jako závazek akcesorický řídí totožným právním předpisem jako závazek hlavní, i když ručitel sám není podnikatelem“. Z hlediska skutkového stavu soud prvního stupně dále zjistil, že I. R. zemřel dne 13. 8. 2007, že žalobce do dědického řízení vedeného u Okresního soudu v Kladně pod sp. zn. 32 D 676/2007 přihlásil na výzvu notářky k přihlášení pohledávek do dědictví (doručené dne 27. 8. 2007) své pohledávky v celkové výši 624 018 Kč, že usnesením Okresního soudu v Kladně ze dne 18. 8. 2011 č.j. 32 D 676/2007-519 byla nařízena likvidace dědictví po I. R. a že pohledávka žalobce nebyla „v dědickém řízení uspokojena“. Vzhledem k tomu, že pro nesplnění podmínek stanovených smlouvou o zajištění a provedení reklamy č. 20325/2619/04 vznikla I. R. povinnost vrátit žalobci druhou splátku zálohy na odměnu ve výši 293 545 Kč, že žalobcův nárok nebyl u I. R. za jeho života uplatněn a že po jeho smrti jej žalobce nemohl vyzvat ke splnění závazku, soud prvního stupně uzavřel, že, „převzal-li žalovaný ručitelský závazek k uspokojení pohledávky žalobce“ ve výši 293 545 Kč s příslušenstvím, je podle ustanovení § 303 a § 306 odst. 1 obch. zák. „k výzvě žalobce ze dne 23. 8. 2011 povinen zaplatit žalobci žalovanou částku“. Námitku promlčení vznesenou žalovaným soud prvního stupně neshledal důvodnou, když zjistil, že žalobce se dozvěděl o úmrtí I. R. „nejpozději dne 27. 8. 2007“ a výzvou ze dne 23. 8. 2011 vyzval žalovaného k úhradě pohledávky, přičemž mu „stanovil lhůtu do 31. 8. 2007“ (správně do 31. 8. 2011), a když dovodil, že, byla-li žaloba podána u soudu dne 23. 8. 2011, byla podána „ještě před marným uplynutím čtyřleté promlčecí doby“ běžící ode dne následujícího po marném uplynutí lhůty stanovené k úhradě pohledávky. Úrok z prodlení však žalobci přiznal v souladu s ustanovením § 369 odst. 1 obch. zák. pouze „ode dne následujícího po doručení žaloby žalovanému, tedy od 1. 12. 2011“, kdy se žalovaný „prokazatelně o uplatněném nároku dozvěděl“, neboť výzva z 23. 8. 2011 „nebyla žalovanému doručena do vlastních rukou“ a jiné vyrozumění žalovaného o dluhu „nebylo doloženo“.

K odvolání žalovaného K r a j s k ý s o u d v Praze rozsudkem ze dne 24. 9. 2013 změnil rozsudek soudu prvního stupně „v napadeném věcném vyhovujícím výroku“ tak, že žalobu o zaplacení částky 293 545 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně z částky 293 545 Kč od 1. 12. 2011 do zaplacení zamítl, a rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně 71 148 Kč a na náhradě nákladů odvolacího řízení 38 396 Kč, vše k rukám advokáta JUDr. I. J., Ph.D. Odvolací soud po zopakování dokazování zjistil, že v rozvrhu podstaty při likvidaci dědictví po I. R. nebyla v dědickém řízení žalobcem uplatněná pohledávka, která patřila do šesté skupiny, uspokojena „ani zčásti“ („uspokojeny byly zcela pouze pohledávky v první skupině /stát/ a poměrně v páté skupině“), dovodil, že podle ustanovení § 175v o. s. ř. „ve znění platném k 24. 9. 2013“ pravomocným skončením likvidace dědictví „zanikají nejen neuspokojené

pohledávky věřitelů, ale i jejich zajištění“, a uzavřel, že dnem nabytí právní moci usnesení Okresního soudu v Kladně ze dne 23. 8. 2012 č.j. 32 D 676/2007-690 (dnem 19. 9. 2012), kterým bylo rozhodnuto o rozvrhu likvidační podstaty v řízení o dědictví po I. R., došlo k zániku nejen „neuspokojené pohledávky žalobce, ale i jejího zajištění, které představuje ručitelský závazek žalovaného“, a že k tomuto dni tak došlo k zániku pasivní věcné legitimace žalovaného.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání. Nesouhlasí se závěrem odvolacího soudu o „zániku zajištění závazků hlavního dlužníka v podobě ručení poskytnutého žalovaným v důsledku pravomocného skončení likvidace dědictví“.

Namítá v první řadě, že ručení je typem zajištění, jímž věřitel „rozšiřuje okruh potenciálně povinných osob“, když „vedle hlavního dlužníka nastupuje další osoba – ručitel v postavení tzv. náhradního dlužníka“, a které „je ovládáno principem subsidiarity i principem akcesority“, který vyjadřuje „vazbu zajištění na osud zajišťované pohledávky“, nikoliv na osobu hlavního dlužníka, a tedy že „zánik hlavního dlužníka nemá vliv na zajištění závazků, které bylo poskytnuto třetí osobou“. Má za to, že „dovětek o zajištění“ uvedený v ustanovení § 175v odst. 4 o. s. ř. „se týká pouze zajištění, jež je spjato se zpeněžovaným majetkem zůstavitele“, a tedy že „zajištění poskytnuté třetí osobou není předmětem likvidace dědictví“, a není tak důvod, aby likvidace dědictví znamenala zánik zajištění, což by vedlo k „diskriminaci“ náhradních dlužníků i věřitelů, když „u jiných způsobů vypořádání dědictví povinnost náhradních dlužníků nezaniká“ a věřitelé by v případě předlužených hlavních dlužníků „bez jakéhokoliv důvodu ztratili také zajištění poskytnuté třetí osobou“. Dovolatel dále poukazuje jednak na „určitou analogii“ likvidace dědictví a „konkursního řízení u právnických osob“, ve kterém dojde ke splnění rozvrhového usnesení po zpeněžení majetkové podstaty, kdy se „v rámci řízení zpeněžuje pouze majetek úpadce“, kdy k tomu, „aby věřitelé byli v rámci rozvrhu uspokojeni, musí své pohledávky přihlásit“, a kdy „po rozvrhu neuspokojené závazky nepřechází na nástupce“, a jednak na „rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 1198/2005„, podle něhož „v případě právnických osob zaniklých bez právního nástupce v důsledku konkursního řízení zajištění jejich závazků poskytnuté třetí osobou nezaniká“.

Žalobce navrhl, aby dovolací soud zrušil rozsudek odvolacího soudu a aby mu věc vrátil k dalšímu řízení.

N e j v y š š í s o u d rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Z o d ů v o d n ě n í :

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) věc projednal podle zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, účinném do 31.12.2013, neboť napadený rozsudek odvolacího soudu byl vydán v občanském soudním řízení zahájeném v době přede dnem 1. 1. 2014 (srov. čl. II bodu 2 zákona č. 293/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o.s.ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o.s.ř.).

Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka

posouzena jinak (§ 237 o.s.ř.).

V projednávané věci bylo pro rozhodnutí soudů významné mimo jiné vyřešení právní otázky, zda při zániku neuspokojené pohledávky věřitele (proti zůstavitelovým dědicům) pravomocným skončením likvidace dědictví zanikne také zajištění této pohledávky, poskytnuté třetí osobou v podobě ručení. Vzhledem k tomu, že posouzení této právní otázky bylo pro rozhodnutí v projednávané věci významné (určující) a protože dosud nebyla v rozhodování dovolacího soudu ve všech souvislostech vyřešena, dospěl Nejvyšší soud k závěru, že dovolání žalobce je podle ustanovení § 237 o.s.ř. přípustné.

Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání je opodstatněné.

Z hlediska skutkového stavu bylo v projednávané věci (mimo jiné) zjištěno, že žalovaný písemným prohlášením ze dne 8. 3. 2007 převzal ručení za uspokojení pohledávky žalobce, vzniklé ze smlouvy o zajištění a provedení reklamy č. 20325/2619/04 uzavřené mezi žalobcem a I. R. dne 1. 6. 2004 včetně dodatků, do výše 293 545 Kč s příslušenstvím a smluvní pokuty do výše 117 418 Kč pro případ, že je neuspokojí dlužník I. R. Dlužník I. R. dne 13. 8. 2007 zemřel a pravomocným usnesením Okresního soudu v Kladně ze dne 18. 8. 2011, č.j. 32 D 676/2007-519 byla nařízena likvidace dědictví. Usnesením Okresního soudu v Kladně ze dne 23. 8. 2012, č.j. 32 D 676/2007-690, které nabylo (podle potvrzení ve spise) právní moci dnem 19. 9. 2012, byl proveden rozvrh výtěžku získaný zpeněžením majetku zůstavitele I. R., aniž by při něm byla (alespoň zčásti) uspokojena předmětná (žalobcem přihlášená) pohledávka.

Ručení vzniká písemným prohlášením, jímž ručitel bere na sebe vůči věřiteli povinnost, že pohledávku uspokojí, jestliže ji neuspokojí dlužník (srov. § 546 větu druhou zákona č. 40/1964 Sb., obč. zák., ve znění pozdějších předpisů, účinném do 31. 12. 2013). Kdo věřiteli písemně prohlásí, že ho uspokojí, jestliže dlužník vůči němu nesplní určitý závazek, stává se dlužníkovým ručitelem (srov. § 303 zákona č. 513/1991 Sb., obch. zák., ve znění pozdějších předpisů, účinného do 31. 12. 2013).

Ručitel je povinen dluh splnit, nesplnil-li jej dlužník, ačkoli byl k tomu věřitelem písemně vyzván (srov. § 548 odst.1 obč. zák.). Věřitel je oprávněn domáhat se splnění závazku na ručiteli jen v případě, že dlužník nesplnil svůj splatný závazek v přiměřené době poté, co byl k tomu věřitelem písemně vyzván; tohoto vyzvání není třeba, jestliže je věřitel nemůže uskutečnit nebo jestliže je nepochybné, že dlužník svůj závazek nesplní (srov. § 306 odst.1 obch. zák.).

Ručitel může proti věřiteli uplatnit všechny námitky, které by měl proti věřiteli dlužník (srov. § 548 odst.2 obč. zák.). Ručitel může vůči věřiteli uplatnit všechny námitky, k jejichž uplatnění je oprávněn dlužník, a použít k započtení pohledávky dlužníka vůči věřiteli, jestliže k započtení by byl oprávněn dlužník, kdyby věřitel vymáhal svou pohledávku vůči němu; ručitel může použít k započtení i své pohledávky vůči věřiteli (srov. § 306 odst.2 obch. zák.).

Institut ručení patří mezi specifické právní prostředky – zajišťovací instituty, které směřují k dosažení uspokojení, popřípadě alespoň usnadnění uspokojení věřitele. Obecným cílem a funkcí právních prostředků zajištění závazků je „zlepšení“ postavení věřitele vůči jeho dlužníku zejména tím, že mu poskytují další zdroj pro uspokojení (tzv. náhradního dlužníka), nebude-li zajištěná pohledávka řádně a včas splněna dlužníkem. Ručení má – obdobně jako další právní prostředky zajištění závazků – akcesorickou a subsidiární povahu. Subsidiarita ručení vyjadřuje, že jde o podpůrný zdroj uspokojení zajištěné pohledávky, který se uplatní jen tehdy, jestliže pohledávka nebyla dlužníkem dobrovolně splněna a ani nezanikla jiným způsobem. Akcesorickým je ručení zejména proto, že vzniká pouze tehdy, vznikla-li platně také pohledávka, k jejímuž zajištění má

sloužit, a že dochází k jeho zániku, zanikla-li zajištěná pohledávka. Ručení má kromě zajišťovací také uhrazovací funkci, která po splatnosti zajištěné pohledávky vytváří zdroj uspokojení pohledávky věřitele v případě, že hlavní závazek nebude včas nebo řádně splněn.

Soudní praxe již dříve dospěla k závěru, že na uplatnění pohledávky, která byla zajištěna třetí osobou (například ručením, zástavním právem), nemají vliv skutečnosti, že dlužník zemřel a že tu není nikdo, kdo by za jeho dluhy odpovídal, popřípadě že jeho dědici odpovídají za dluhy jen do výše ceny nabytého dědictví (srov. například rozsudek býv. Nejvyššího soudu ČSR ze dne 26. 1. 1973, sp. zn. 1 Cz 78/72, který byl uveřejněn pod č. 62 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 1973).

V projednávané věci dlužník I. R. zemřel dne 13. 8. 2007. Vzhledem k tomu, že řízení o dědictví po I. R. nebylo pravomocně skončeno v době do 30. 6. 2009, že likvidace dědictví byla nařízena usnesením Okresního soudu v Kladně ze dne 18. 8. 2011, č.j. 32 D 676/2007-519, a že likvidace dědictví byla skončena dnem 19. 9. 2012, kterým nabylo právní moci usnesení Okresního soudu v Kladně ze dne 23. 8. 2012 č.j. 32 D 676/2007-690 o rozvrhu výtěžku likvidační podstaty, řídila se likvidace dědictví po I. R. – jak vyplývá z ustanovení čl. II bodu 9 zákona č. 7/2009 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony – občanským soudním řádem ve znění účinném od 1. 7. 2009 do 31. 12. 2012 (dále též jen „OSŘ“).

Byla-li pravomocně nařízena likvidace dědictví, nelze již postupovat podle ustanovení § 175p až 175s OSŘ (srov. § 175t odst. 3 OSŘ). Vyplývá z toho (mimo jiné), že po právní moci usnesení o nařízení likvidace dědictví již není možné vydat usnesení o dědictví, kterým by bylo potvrzeno nabytí dědictví jedinému dědici nebo kterým by bylo potvrzeno, že dědictví, které nenabyl žádný dědic, připadlo státu, nebo kterým by byla schválena dohoda o vypořádání dědictví nebo dohoda o přenechání předluženého dědictví věřitelům k úhradě dluhů anebo kterým by bylo potvrzeno nabytí dědictví podle dědických podílů, nedojde-li mezi dědici k dohodě (srov. § 175p a § 175q odst. 1 OSŘ), i kdyby vyšlo najevo, že dědictví není (a nikdy nebylo) předlužené nebo že nebyly splněny jiné předpoklady pro nařízení likvidace dědictví. Po právní moci usnesení o nařízení likvidace dědictví tu proto není nikdo, o kom by bylo možné mít důvodně za to, že je zůstavitelovým dědicem, i kdyby některým osobám (jinak) svědčilo dědění ze závěti nebo ze zákona, neboť je vyloučeno, aby kdokoliv z titulu dědického práva nabyl dědictví.

Dědic odpovídá až do výše ceny nabytého dědictví za přiměřené náklady spojené s pohřbem zůstavitele a za zůstavitelovy dluhy, které na něj přešly zůstavitelovou smrtí (srov. § 470 odst.1 obč. zák.); je-li více dědiců, odpovídají za náklady zůstavitelova pohřbu a za dluhy podle poměru toho, co z dědictví nabyli, k celému dědictví (srov. § 470 odst.2 obč. zák.). Byla-li však v řízení o dědictví nařízena likvidace dědictví, je odpovědnost za dluhy zůstavitele a za přiměřené náklady spojené s jeho pohřbem – jak vyplývá z ustanovení § 471 obč. zák. a § 175t až 175v OSŘ – modifikována tak, že se vztahuje jen na zůstavitelův majetek a že k uspokojení zůstavitelových věřitelů tu výlučně slouží výtěžek získaný zpeněžením zůstavitelova majetku.

Akcesoritu ručení je třeba chápat ve vztahu k zajištěné pohledávce a nikoliv také k osobě dlužníka. Věřitel má totiž právo na uspokojení zajištěné pohledávky od ručitele (z majetku ručitele) vždy, jestliže ji neuspokojil dlužník, ačkoliv k tomu byl písemně vyzván, popřípadě i tehdy, nebyl-li k plnění vyzván, kdyby bylo zřejmé, že věřitel nemůže výzvu uskutečnit nebo že dlužník stejně nemůže plnit, a ručitel může vůči věřiteli uplatnit všechny námitky, které by měl proti věřiteli dlužník, kdyby věřitel svou pohledávku vymáhal po dlužníku; není přitom významné, proč dlužník nesplnil svůj dluh.

Smrtí dlužníka, který je fyzickou osobou (člověkem), povinnost plnit nezaniká, ledaže by jejím obsahem bylo plnění, které mělo být provedeno osobně dlužníkem (srov. § 579 odst.1 obč. zák.). V případě, že povinnost plnit smrtí dlužníka nezanikla, nemohlo zaniknout ani zajištění pohledávky dlužníkova věřitele, včetně zajištění ručením. Na tomto závěru nic nemění ani ustanovení § 470

odst.1 obč. zák., neboť upravuje odpovědnost dědiců za zůstavitelovy dluhy a nikoliv přechod dluhů na ně; nelze proto z něho ani dovozovat, že by smrtí dlužníka zanikaly jeho dluhy, jestliže převyšují cenu nabytého dědictví, a ani to, že se vztahuje na jiné osoby než dědice (například na ručitele).

Nařízení likvidace dědictví má za následek, že veškerý majetek, o němž se podařilo zjistit, že patřil zůstaviteli, soud zpeněží a že výtěžek získaný zpeněžením zůstavitelova majetku bude rozvržen mezi věřitele zůstavitele. Způsoby, jimiž lze provést zpeněžení zůstavitelova majetku, jsou vypočteny v ustanovení § 175u odst. 1 OSŘ. Byla-li nařízena likvidace dědictví, mohou věřitelé dosáhnout uspokojení svých pohledávek jen způsobem uvedeným v ustanovení § 175v OSŘ. Poté, co byl zůstavitelův majetek zpeněžen, rozdělí se získaný výtěžek mezi zůstavitelovy věřitele k úhradě jejich pohledávek, přičemž pravidla tohoto rozvrhu výtěžku jsou uvedena v ustanovení § 175v odst. 2 a 3 OSŘ.

Pravomocným skončením likvidace dědictví zaniknou proti dědicům neuspokojené pohledávky věřitelů a jejich zajištění (srov. § 175v odst.4, větu první, OSŘ).

Vzhledem k tomu, že k zániku neuspokojených pohledávek věřitelů a jejich zajištění podle ustanovení § 175v odst.4, věty první, OSŘ dochází „proti dědicům“, a za přihlédnutí ke smyslu a účelu likvidace dědictví, která se netýká právních poměrů třetích osob, je třeba dovodit, že zánik zajištění neuspokojených pohledávek věřitelů se týká pouze majetku, který patřil zůstaviteli, který (proto) byl předmětem zpeněžení při likvidaci dědictví a který byl (zpeněžením) převeden na jiného, aniž by byl (mohl být) nadále (po zpeněžení) zatížen právními prostředky zajištění pohledávek zůstavitelových věřitelů. Zajištění, které poskytly ve prospěch pohledávek zůstavitelových věřitelů třetí osoby, se zánik práva podle ustanovení § 175v odst.4, věty první, OSŘ nedotýká (a ani týkat nemůže, jestliže třetí osoby, které poskytly svůj majetek k zajištění pohledávek zůstavitelových věřitelů, nejsou účastníky řízení o likvidaci dědictví).

Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší soud k závěru, že pravomocným skončením likvidace dědictví nezaniká ručení, které převzal ručitel k zajištění pohledávek zůstavitelových věřitelů, i když zůstaly při rozvrhu výtěžku zpeněžení zůstavitelova majetku neuspokojeny.

Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu není správný; protože nejsou dány podmínky pro zastavení dovolacího řízení, pro odmítnutí dovolání, pro zamítnutí dovolání nebo pro změnu rozsudku odvolacího soudu, Nejvyšší soud napadený rozsudek zrušil (§ 243e odst. 1 o.s.ř.) a věc vrátil odvolacímu soudu (Krajskému soudu v Praze) k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2, věta první, o.s.ř.).